

*Η Αγγλική Λέξη Iridescent που σημαίνει
Ιριδύων προέρχεται από την αρχαία λέξη
Ίρις(θεά) που ήταν η Αγγελιοφόρος των
Θεών και ιδίως της Ήρας και του Διός*

Η Θεά Ίρις

Έρευνα

Δημήτρη Συμεωνίδη JP

**Δημοσιογράφου/Ανταποκριτού
Ε.Σ.Ε.Μ.Ε.(Ένωση Συντακτών Ευρωπαϊκών
Μέσων Ενημέρωσης)**

Επίθετο

ιριδίζων • (iridίζον) m (θηλυκό ιριδίζουσα, ουδέτερο ιριδίζον)

*Το φως ως ηλεκτρομαγνητική ενέργεια έχει μεγάλη επίδραση όταν χτυπηθεί σε μια επιφάνεια. Όταν ανακλάται προς τα πίσω, εκπέμπει ποικιλία χρωμάτων και γωνιών. Δύο τέτοιοι τρόποι για να αντανακλάται το φως προς τα πίσω είναι το *Pearlescence* (μαργαρώδες) και το *Iridescence*. (Εναλλαγή Χρωμάτων)*

Pearlescence

Iridescence

Πώς μια Ελληνίδα θεά μας έδωσε τη λέξη ιριδίζουσα

Η λέξη, ιριδίζων, είναι περισσότερο ένας στροβιλισμός διαφόρων χρωμάτων. Το λεξικό του Cambridge δίνει τον ορισμό «δείχνει πολλά φωτεινά χρώματα που αλλάζουν με την κίνηση».

Τα καλύτερα παραδείγματα βρίσκονται στην κίνηση της φύσης – η λαμπερή λάμψη στα φτερά μιας αλκυόνας, η στην λάμψη του μαργαριταριού, στη λάμψη του φωτός που πιάνεται στα φτερά μιας λιβελούλας(dragonfly).

Η προέλευση της λέξης είναι πιο εύκολο να αποτυπωθεί παρά από την οπτική της εικόνα. Το Iridescent πρωτοχρησιμοποιήθηκε στα αγγλικά το 1700 για να περιγράψει οτιδήποτε είχε χρώμα ουράνιου τόξου. Επινόηθηκε από τη λατινική λέξη iris (ουράνιο τόξο), αν και δεν ξέρουμε ποιος ακριβώς το βρήκε.

Το Iris χρησιμοποιείται επίσης στα αγγλικά για μια οικογένεια πανέμορφων λουλουδιών και για το χρωματιστό μέρος του ματιού. Συνδέεται πάντα με έντονα χρώματα.

Αυτός ο συσχετισμός δεν προέρχεται στα Λατινικά, είναι ένας από αυτούς που έδωσαν οι Έλληνες

Η Ίριδα ήταν η αγγελιοφόρος της Ήρας, της βασίλισσας των ελληνικών θεών. Ήταν η προσωποποίηση του ουράνιου τόξου και η ίριδα

σημαίνει ουράνιο τόξο στα ελληνικά (και στα λατινικά όπως αναφέρθηκε προηγουμένως).

Η Ίρις ταξίδευε κατά μήκος του ουράνιου τόξου της με την ταχύτητα του ανέμου για να φέρει μηνύματα στη γη. Είχε χρυσά φτερά για να τη βοηθήσουν στο δρόμο της. Δεν είναι περίεργο που ταξίδεψε με την ταχύτητα του ανέμου καθώς παντρεύτηκε τον Ζέφυρο, τον θεό του δυτικού ανέμου.

Με εντολή του Δία, η Ίριδα μετέφερε μια κανάτα με νερό από τον ποταμό Στύγα, οι ψυχές του ποταμού διασχίζουν για να εισέλθουν στο βασίλειο του Άδη. Το χρησιμοποίησε για να κοιμίσει όσους μαρτυρούν τον εαυτό τους.

Το στοιχείο ιρίδιο πήρε το όνομά της. Δυστυχώς δεν είναι ιριδίζον. Είναι ασημί. Ανακαλύφθηκε και ονομάστηκε το 1803 από έναν Βρετανό επιστήμονα ονόματι Smithson Tennant. Το ονόμασε από την Ίρις επειδή πολλά από τα άλατα που έλαβε ενώ εργαζόταν στο στοιχείο είχαν λαμπερό χρώμα.

Ιρίδιο

Το χημικό στοιχείο ιρίδιο (iridium) είναι μέταλλο με ατομικό αριθμό 77 και σχετική ατομική μάζα 192,217. Το χημικό του σύμβολο είναι "Ir" και ανήκει στην ομάδα 9 του περιοδικού πίνακα, στην περίοδο 6, στον τομέα d, και στην 3η κύρια σειρά των στοιχείων μετάπτωσης. Έχει θερμοκρασία τήξης 2466 °C και θερμοκρασία βρασμού 4428 °C. Πήρε το όνομά του από τα έντονα χρώματα που είχαν τα άλατά του, σε συνδυασμό και με την Ίριδα, τη θεά του ουράνιου τόξου των αρχαίων Ελλήνων

Από άποψη χημικής συμπεριφοράς, ανήκει στην "ομάδα του λευκόχρυσου", PGMs, Platinum Group Metals.

Το ιρίδιο θεωρείται ευγενές μέταλλο μαζί με το ρουθίνιο, το ρόδιο, το παλλάδιο, τον άργυρο, το όσμιο, το λευκόχρυσο και το χρυσό.

Ανακαλύφθηκε το 1803 στο Λονδίνο από τον Άγγλο χημικό Τένναντ στα αδιάλυτα κατάλοιπα της κατεργασίας του λευκόχρυσου.

Τα μεγαλύτερα αποθέματά του βρίσκονται στη Νότια Αφρική, στη Ρωσία, και στον Καναδά. Μικρότερα αποθέματα βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αν και είναι ένα από τα σπανιότερα στοιχεία του φλοιού της Γης, με ετήσια παραγωγή και κατανάλωση μόνο τρεις τόνους, παρουσιάζει ως μέταλλο εξαιρετικό ενδιαφέρον εξαιτίας των μηχανικών ιδιοτήτων του. Έτσι, χρησιμοποιείται ευρύτατα στην κατασκευή σκευών ανθεκτικών στις ψηλές θερμοκρασίες και στη διάβρωση όπως είναι τα μπουζί, τα πρότυπα μέτρα και σταθμά, τα χωνευτήρια, τα ηλεκτρόδια και στις θερμοηλεκτρικές γεννήτριες ραδιοϊσοτόπων σε μη επανδρωμένα διαστημόπλοια.

Μετάφραση από τα Αγγλικά από τον Δημήτρη Συμεωνίδη

Η Ίρις, η Ελληνίδα θεά του ουράνιου τόξου, έπαιρνε μηνύματα από τον Όλυμπο στη γη και από θεούς σε θνητούς ή άλλους θεούς, χρησιμοποιώντας το ουράνιο τόξο ως σκάλα της. **Ο ιριδισμός είναι επομένως η λαμπερή, μεταβαλλόμενη, πολύχρωμη ποιότητα ενός ουράνιου τόξου, που φαίνεται επίσης σε ένα οπάλιο, μια ελαφριά πετρελαιοκηλίδα, ένα φτερό πεταλούδας ή το φίλντισι που επενδύει ένα κέλυφος στρειδιού.**

Αγγλικό κείμενο

Iris, the Greek goddess of the rainbow, took messages from Mount Olympus to earth, and from gods to mortals or other gods, using the rainbow as her stairway. Iridescence is thus the glowing, shifting, colorful quality of a rainbow, also seen in an opal, a light oil slick, a butterfly wing, or the mother-of-pearl that lines an oyster shell.

Ίριδα (Ίρις,ιδος)

Η Ίρις ήταν κατά την ελληνική μυθολογία δευτερεύουσα θεότητα του Ολύμπου, αναφερόμενη και ως μία από τις Άρπυιες. Ανήκε στην ακολουθία των θεών με καθήκοντα αγγελιαφόρου.

Σύμφωνα με την Ελληνική Μυθολογία

Ήταν κόρη του Θαύμαντα και της Ωκεανίδας Ηλέκτρας, κατά τον Ησίοδο, και αδελφή των Αρπυιών Ωκυπέτης και της Αελλούς ή κατ' άλλη εκδοχή της Άρκης, την οποία τιμώρησε ο Δίας διότι κατά την Τιτανομαχία βοήθησε τους Τιτάνες.

Οι αρχαίοι Έλληνες φαντάζονταν την Ίριδα ακριβώς όπως αγιογραφούνται σήμερα από τους Χριστιανούς οι Αρχάγγελοι: Νέα, με πλούσιο βραχύ χιτώνα, με μεγάλες πτέρυγες στους ώμους και χρυσά φτερωτά σανδάλια, φέροντας στο χέρι το κηρύκειο, όπως ο Ερμής. Ήταν φτερωτή και ορμητική σαν θύελλα, γνωστή ως πιστή και γοργοπόδαρη αγγελιαφόρος των θεών.

Ο δρόμος που ακολουθούσε στον ουρανό για να μεταφέρει από τη Στύγα σε χρυσή υδροχόη, το για τον όρκο των θεών «ιερό ύδωρ» χαρασσόταν επτάχρωμος. Με την ορμή της βροχής έφθανε από τον Όλυμπο στη γη ή στη θάλασσα προκειμένου να παρακολουθήσει και να βοηθήσει την επίτοκο Λητώ όταν κατ' επιταγή της ζηλότυπης Ήρας «ουδείς τόπος φωτιζόμενος από τον Ήλιο» τη δεχόταν, ή όταν έσπευσε να παραλάβει τη Θέτιδα και να τη φέρει στον Πηλέα.

Είχε όμως και άλλες υπηρεσίες ιδίως κοντά στη θεά Ήρα. Αυτή έστρωνε το κρεβάτι της, βοηθούσε στον καλλωπισμό της ή άλειφε με «ιερά μύρα» τα θεία μέλη της. Αυτή κατά διαταγή της Ήρας έσπευδε στις μελλοθάνατες γυναίκες όταν βασανίζονταν επί μακρού και επιτάχυνε το τέλος των βασάνων τους με την κοπή των μετωπιαίων τριχών.

Δεν απαξιούσε όμως να εκτελέσει παραγγελίες και θνητών, όπως την παρουσιάζει ο Όμηρος στην Ιλιάδα, όπου σπεύδει

κατά παράκληση του Αχιλλέα να ζητήσει από τον Βορρέα και τον Ζέφυρο να δυναμώσουν την πυρά του Πατρόκλου. Επίσης στην Ιλιάδα πείθει για λογαριασμό της τον Αχιλλέα να ξαναμπει στη μάχη, μόλις σκοτώνεται ο φίλος του Πάτροκλος κι ο Έκτορας θέλει να πάρει το πτώμα του ήρωα.

Γενικά από όλες τις μυθολογικές ιστορίες διαφαίνεται καθαρά πως η Ίρις ήταν η ιδεατή ανθρωπόμορφη ιπτάμενη θεότητα (αλληγορική) της έννοιας του ατμοσφαιρικού φαινομένου του ουράνιου τόξου, προς τούτο και η στενή σχέση με την Ήρα, θεότητα του αέρα και των καιρικών φαινομένων.

Από τις γνωστές παραστάσεις της γνωστότερη είναι η επί του δυτικού αετώματος του Παρθενώνα, όπου μαζί με τον Ερμή περιμένει το αποτέλεσμα του αγώνα μεταξύ θεάς Αθηνάς και θεού Ποσειδώνα. Περίφημη επίσης είναι εκείνη επί του αγγείου Φρανσουά, όπου με τον Χείρωνα προηγείται της πομπής στην παραλαβή της Θέτιδας προκειμένου να την οδηγήσει στον από τους θεούς ορισθέντα Πηλέα.

Ίρις Λουλούδι

On Line Etymology Dictionary

Μετάφραση από τα Αγγλικά από τον Δημήτρη Συμεωνίδη

Iris (n.)

τέλη 14 αιώνα. ως όνομα ενός ανθοφόρου φυτού (*Iris germanica*). αρχές 15 αιώνα σε σχέση με τη μεμβράνη του ματιού, από το λατινικό *ίριδα* (πληθυντικός *ίριδες*) "*ίριδα του ματιού, φυτό ίριδας, ουράνιο τόξο*", από το ελληνικό *ίριδα* (γεν. *ίριδος*) "*ένα ουράνιο τόξο*" επίσης «*φυτό ίριδας*» και «*ίριδα του ματιού*», μια λέξη αβέβαιης προέλευσης.

Ιρις ήταν το όνομα του βαθμοφόρου και του αγγελιοφόρου των Ολύμπιων θεών (ιδιαίτερα της Ήρας), που αντιπροσωπευόταν εμφανώς από το ουράνιο τόξο (το οποίο θεωρήθηκε ως η κάθοδος ενός ουράνιου αγγελιοφόρου). Από τα παλαιότερα μέρη της *Ιλιάδας* η λέξη χρησιμοποιείται τόσο για τον αγγελιοφόρο όσο και για το ουράνιο τόξο.

Η περιοχή των ματιών ονομαζόταν έτσι (αρχές του 15ου αιώνα στα αγγλικά) επειδή ήταν το μέρος που δίνει χρώμα στο μάτι. η ελληνική λέξη χρησιμοποιήθηκε για οποιονδήποτε κύκλο με έντονα χρώματα, "*όπως αυτό γύρω από τα μάτια της ουράς ενός παγωνιού*" [Liddell & Scott]. Μια άλλη έννοια στα Μέση Αγγλικά ήταν

"πρισματικός κρύσταλλος βράχου". Σχετικά: Iridian; ιριδίνη.

On Line Etymology Dictionary

Αγγλικό κείμενο

Iris (n.)

*late 14c. as the name of a flowering plant (Iris germanica); early 15c. in reference to the eye membrane, from Latin iris (plural irides) "iris of the eye; iris plant; rainbow," from Greek iris (genitive iridos) "a rainbow;" also "iris plant" and "iris of the eye," a word of uncertain origin, traditionally derived from PIE root *wei- "to bend, turn, twist."*

Iris was the name of the minister and messenger of the Olympian gods (especially of Hera), visibly represented by the rainbow (which was regarded as the descent of a celestial messenger). From the oldest parts of the Iliad the word is used of both the messenger and the rainbow.

The eye region was so called (early 15c. in English) for being the part that gives color to the eye; the Greek word was used of any brightly colored circle, "as that round the eyes of a peacock's tail" [Liddell & Scott].

Another sense in Middle English was "prismatic rock crystal." Related: Iridian; iridine.

Ο Αστεροειδής Ίρις

Η Ίρις (λατινικά και διεθνώς: Iris) είναι αστεροειδής που φέρεται με αύξοντα αριθμό 7. Ως ένας πολύ μεγάλος αστεροειδής της Κύριας Ζώνης, είναι περίπου εβδομού μεγέθους (6,7) κατά τη μέση αντίθεσή της.

Ανακαλύφθηκε στις 13 Αυγούστου 1847 από τον Άγγλο αστρονόμο Τζον Ράσελ Χιντ, που παρατηρούσε από το Λονδίνο. Η Ίρις περιφέρεται περί τον Ήλιο σε μέση απόσταση (μεγάλο ημιάξονα της τροχιάς της) 2,3858 αστρονομικών μονάδων ή 356,9 εκατομμυρίων χιλιομέτρων. Η εκκεντρότητα της τροχιάς της είναι $e = 0,2302$. Η Ίρις εμφανίζει περιοδικές μεταβολές λαμπρότητας, που οφείλονται στην περιστροφή της περί τον άξονά της μία φορά κάθε 7 ώρες και 8 λεπτά.

Ομηρικοί Ύμνοι- Στην Δήμητρα 314-324

Η Ίριδα στην Δήμητρα

Απόδοση Ελένη Λαδιά

Και πρώτα τη χρυσόφτερη την Ίριδα πρόσταξε να
φωνάζει
την ωραιόμαλλη Δήμητρα με τη θωριά την ποθητή.
Έτσι είπε, κι εκείνη στον μαυρονέφελο Κρονίδη Δία
υπάκουσε και με τα πόδια της γοργά κάλυψε την
απόσταση.

Κι ήλθε στην πόλη της ευωδιαστής Ελευσίνας,
και βρήκε στον ναό τη μαυρόπεπλη Δήμητρα,
της μίλησε κι είπε αυτά τα φτερωμένα λόγια:
Δήμητρα σε καλεί ο πατέρας Δίας που τ' άφθαρτα
γνωρίζει
να 'ρθεις με τους αιώνιους θεούς να είσαι.
Έλα, μη κι ανεκτέλεστη απομείνει η προσταγή που μου
'δωσεν ο Δίας.
Έτσι παρακαλώντας μίλησε, μα εκείνης δεν λόγισε η
καρδιά.

Ομηρικοί Ύμνοι- Στην Δήμητρα 314-324

Η Ίριδα στην Δήμητρα

Αρχαίον Κείμενον

Ἴριν δὲ πρῶτον χρυσόπτερον ὤρσε καλέσσαι
Δήμητρ' ἠΰκομον, πολυήρατον εἶδος ἔχουσιν.315
ὥς ἔφαθ'· ἡ δὲ Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίωνι
πείθετο καὶ τὸ μεσηγνὸν διέδραμεν ὥκα πόδεσσιν.
ἵκετο δὲ πτολίεθρον Ἐλευσῖνος θυοέσσης,
εὗρεν δ' ἐν νηῶν Δημήτερα κυανόπεπλον,
καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·320
Δήμητερ καλέει σε πατὴρ Ζεὺς ἄφθιτα εἰδὼς
ἐλθέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν αἰιγενετάων.
ἄλλ' ἴθι, μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος ἐκ Διὸς ἔστω.
Ὡς φάτο λισσομένη· τῇ δ' οὐκ ἐπεπείθετο θυμός.

Ομηρικοί Ὕμνοι - Στον Απόλλωνα 102-114

Ἡ Ἴριδα στην Εἰλείθυια

Απόδοση από τον Γιάννη Τριτσιμπίδα

102 Τότε αὐτές, ἀπ' τὴν ὁμορφοχτισμένη νῆσο τὴν Ἰριδα
στείλανε νὰ φέρει τὴν Εἰλείθυια, τάζοντας μέγα
περιδέрайο ἐννιάπηχο, μέ χρυσές κλωστές ὑφασμένο. Τὴν
ὀρμήνεψαν νὰ τὴν καλέσει κρυφὰ ἀπ' τὴν ἀσπροχέρα
Ἡρα, μὴν τὴν ἀποτρέψει πάλι μέ τὰ λόγια τῆς νὰ ρθεῖ.
107 Καί σάν τ' ἄκουσε ἡ ἀνεμοπόδαρη, ἡ ταχεῖα Ἴρις
ἄρχισε νὰ τρέχει καί γρήγορα τό διάστημα ὅλο διάνυσε.
Καί φτάνοντας στῶν θεῶν τὴν ἔδρα, τὸν ἀπόκρημνο

Ολυμπο, τήν Εἰλείθυια φώναζε εὐθύς ἔξω ἀπ τή θύρα
τοῦ μεγάρου καί λόγια φτερωτά τῆς εἶπε, ὅσα
παράγγειλαν αὐτές πού τά ὀλύμπια δώματα κατέχουν,
113 καί τήν καρδιά της ἔπεισε μέσα στά στήθια. Ἐτσι
κινῆσαν καί περπατοῦσαν σάν φοβισμένες περιστέρες

Ομηρικοί Ὕμνοι - Στον Απόλλωνα 102-114

Ἡ Ἴριδα στην Εἰλείθυιαν

Αρχαῖον Κείμενον

Αἰ δ' Ἴριν προὔπεμψαν ἐυκτιμένης ἀπὸ νήσου
ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρμον
χρυσείοισι λίνοισιν ἐερμένον, ἐννεάπηχυν·

νόσφιν δ' ἦνωγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης 105
μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειεν ἰοῦσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον
αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπὲκ μεγάροιο θύραζε 110
ἐκπροκαλεσσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
πάντα μάλ', ὥς ἐπέτελλον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἔπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

Ομήρου Ιλιάδα Σ 166-201

Η Τριδα στον Αχιλλέα

Απόδοση Ι. Πολυλά

*Αλλ' έτρεξε απ' τον Όλυμπον η ανεμόποδ' Τρις
στον Αχιλλέα να του ειπεί στον πόλεμο να ορμήσει,
που απ' όλους τους θεούς κρυφά και ακόμη από τον Δία
η Ήρα την απόστειλε. Σιμά του εστάθη κι είπε:*

*«Σήκω, Πηλείδη, ω τρομερέ, και δράμε του Πατρόκλου
βοηθός, οπού χάριν αυτού κακή κρατείται μάχη
στες πρύμνες και αντισφάζονται τα πλήθη των ανδρείων.
Μάχονται οι πρώτοι τον νεκρόν απ' τους εχθρούς να σώσουν
και οι Τρώες εις την Ίλιον λυσσούν να τ' ανεβάσουν
και να τον σύρει λαχταρεί πρώτος ο μέγας Έκτωρ,
και από τον απαλόν λαιμόν να κόψει το κεφάλι
κι έπειτα εκεί στων πύργων του τα ξύλα να το στήσει.
Αλλά σηκώσου μη σταθείς. Ας σε κινήσει σέβας,
τον Πάτροκλόν σου μη χαρούν οι σκύλοι της Τρωάδος.
Και αν ο νεκρός ατιμασθεί, θα 'ναι όνειδος δικό σου.».
Ο γοργοπόδης Αχιλλεύς σ' αυτήν αντείπε ο θεός:
«Ίρι θεά, ποιος των θεών σ' έστειλ' εδώ μηνύτραν;»
Σ' εκείνον τότε απάντησεν η ανεμόποδ' Τρις:
«Η δέσποιν' Ήρα μ' έστειλεν η σύγκλινη του Δία.
Και δεν το ξεύρει μήτ' ο Ζευς μήτε κανείς των άλλων
θεών που οικούν στες κορυφές του χιονισμένου Ολύμπου.».
Και ο γοργοπόδης Αχιλλεύς της αποκρίθη ο θεός:
«Και πως θα πάω στον πόλεμον; Τ' άρματα εκείνοι επήραν.
Κι εμένα είπε η μητέρα μου να μην εβγώ στην μάχην
πριν την ιδούν τα μάτια μου εδώ να γύρει οπίσω.*

Ὅτι ἄρματ' ἀπ' τὸν Ἥφαιστον θαρρεῖ νὰ φέρει ωραία.
Οὐδ' ἄλλου ξέρω ἀρματωσιά ν' ἀρμόζει ἐγὼ νὰ ζώσω
ἢ τὴν ἀσπίδα ποὺ φορεῖ ὁ Τελαμώνιος Αἴας.
Ἀλλὰ κι ἐκεῖνος προμαχεῖ, θαρρῶ, μες στὸν ἀγῶνα
τὸν πεθαμένον Πάτροκλον νὰ σώσει ἀπὸ τοὺς Τρώας.»
«Καλῶς γνωρίζομε κι ἐμεῖς», τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἴρις,
«ποὺ τ' ἄρματα τα ολόλαμπρα κρατοῦνται, ἀλλ' ὅπως εἶσαι
πῆγαινε πρὸς τὸν χάντακα, φανίσου ἐκεῖ τῶν Τρώων,
ἴσως αὐτοῖ σε φοβηθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν μάχην παύσουν
καὶ ξανασάνουν οἱ Ἀχαιοὶ ἀπ' τὸν βαρὺν ἀγῶνα.
Καὶ τὸ μικρὸ ξανάσασμα στὸν πόλεμον ἀξίζει.»

Ομήρου Ιλιάδα Σ 166-201

Ἀρχαῖον Κείμενον

Ἡ Ἴρις στὸν Ἀχιλλέα

Πηλεΐωνι ποδῆνεμος ὦκέα Ἴρις
ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὄρσεο Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν· 170
Πατρόκλω ἐπάμνονον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
ἔστηκε πρὸ νεῶν· οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν
οἳ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
οἳ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ 175

ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἄνωγε
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεὰ τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε;
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἦρῃ με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδέ τις ἄλλος 185
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τὰρ ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι
 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι· 190
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὃ γ' ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ
 ἔγχει δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. 195
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἰδμεν ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὖτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι,
 αἳ κέ σ' ὑποδείσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν 200
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις,

Ιρλανδία

Οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς ονομάζουν την Νήσο με το όνομα **«ΙΕΡΝΗ»**. Τούτο το συναντούμε στα Αργοναυτικά στον Αριστοτέλη στο βιβλίο του «Περί Κόσμου-De Mundo c.3)» και στον Στράβωνα.(Γεωγραφικά Βιβλίων 1,Κεφ.4, παράγραφος 4 γραμμή 11- *Geographica*)

*Book 1, chapter 4, section 4, line 11).*Επίσης και από άλλους αρχαίους συγγραφείς.

Στα Ελληνικά ΙΕΡΝΗ σημαίνει Ιερά Νήσος. **Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης την ονομάζει «Νήσο της Ἴριδος».**

Στο ιρλανδικό βιβλίο *Leadharcadhal* αναφέρεται ότι «περί το 1240 π.Χ. έφθασαν στο νησί της κόρης τους της Ἴριδος, ο Θαύμας, Θεός του Πόντου και η Ηλέκτρα κόρη του Άτλαντα και της Πλειόνης». Δηλαδή είτε το ένα είτε το άλλο, η ονομασία του νησιού σχετίζεται με την Ελλάδα. Στο βιβλίο του Τζιράλτους ντε Μπάρι (*History and Topography of Ireland*) αναφέρεται: «Αργότερα ο Έλληνας πρίγκιπας Παρθόλος έφθασε στο Νησί συνοδευόμενος από 24 ζεύγη Ελλήνων, μεταξύ των οποίων και οι τρεις υιοί του με τις συζύγους τους αποβιβάστηκαν στον κόλπο Κένμαρ και εγκατασταθήκαν στην περιοχή του Δουβλίνου. Σε τριακόσια

χρόνια έγιναν πέντε χιλιάδες. Από επιδημία οι περισσότεροι πέθαναν και τάφησαν σε ομαδικό τάφο (τύμβο) στο Tallaght έξω από το Δουβλίνο». Μετά τον Τρωικό Πόλεμο, όπως γράφουν ο Φ. Ζιρώ και Ζ. Ροθ στο βιβλίο τους «Γενική Μυθολογία», έφθασαν στο Νησί οι Thuta de Danan (Έλληνες Δαναοί) άνθρωποι Θείας καταγωγής με ρομφαίες και δόρατα καθώς και την «πέτρα της μοίρας» που έφεραν από το Σπήλαιο του Διός, στο όρος Ίδη της Κρήτης, όπου ο Βασιλιάς Μίνωας ο Α΄ της Κρήτης αγρυπνούσε κάθε εννιά χρόνια, περιμένοντας την επιφοίτηση του προγόνου του, του Διός, για να νομοθετήσει και να κυβερνά σωστά το λαό του. Αργότερα οι Βασιλείς της Νήσου κάθονταν πάνω σ' αυτήν την «πέτρα» περιμένοντας τη Θεία έμπνευση. Οι Δαναοί στην αρχή συγκρούστηκαν με τους Γίγαντες, τους Φορμόρους, που ήσαν και αυτοί θεϊκής καταγωγής, μετά όμως συμβίωσαν. Στη συλλογή «Αρχαίες Ιρλανδικές Ιστορίες» αναφέρεται ότι οι Δαναοί που ζούσαν στα βόρεια νησιά έγιναν οι σοφότεροι της ανθρωπότητας. Έκτισαν τέσσερις πόλεις: τη Φαλιά, τη Γοριά, τη Μυριά και την Φιδιά. Στην περιοχή Αράν της Βόρειας Ιρλανδίας διασώζονται κυκλώπεια τείχη που τα κατασκεύασαν οι άνθρωποι της θάλασσας, οι Έλληνες Γίγαντες. Τα ίδια περίπου αναφέρονται και στο βιβλίο των Επιδρομών του Λεβάρ Γαβχάλα. Οι Ιρλανδοί καυχώνται ότι είναι απόγονοι των Κελτών που έφθασαν στη Νήσο τον τρίτο π.Χ. αιώνα. Να μη διαφεύγει της προσοχής μας ότι οι Κέλτες είναι ελληνογενείς. Το όνομά τους το πήραν είτε από τον προγεννήτωρά τους, τον Κέλτο, γιο του Ηρακλή και της Κελτίνης κόρης του Βασιλιά Βρεττανού της Βρεττάνης στη Βόρεια Γαλλία, είτε από τους Κέλτες ίππους των Αρχαίων Ελλήνων. Κέλτες ίπποι είναι τα γρήγορα και δυνατά άλογα.

Οι Κέλτες εθεωρούντο πολύ καλοί πολεμιστές. Μετά εγκαταστάθηκαν στο Νησί οι Πικτοί από την Καλληδονία (Σκωτία) και την Ουαλία. Σχεδόν όλοι οι Καλληδόνες ήσαν Έλληνες. Οι σημερινοί Ιρλανδοί είναι απόγονοι όλων όσων αναφέρθηκαν.

Διόδωρος ο Σικελιώτης Βιβλίον 5,32.3

Απόδοση από τον Δημήτρη Συμεωνίδη

Οι πιο άγριοι λαοί ανάμεσά τους είναι εκείνοι που κατοικούν κάτω από τις Αρκούδες και στα σύνορα της Σκυθίας, και μερικοί από αυτούς, μας λένε, τρώνε ανθρώπινα όντα, όπως κάνουν και οι Βρετανοί που κατοικούν στην Ίριδα, όπως λέγεται.

**Diodorus Siculus, *Bibliotheca Historica*,
*Books I-V***

**Immanuel Bekker, Ludwig Dindorf,
Friedrich Vogel, Immanuel Bekker, Ed**

Αρχαίον Κείμενον

χρήσιμον δ' ἐστὶ διορίσαι τὸ παρὰ πολλοῖς ἀγνοούμενον. τοὺς γὰρ ὑπὲρ Μασσαλίας κατοικοῦντας ἐν τῷ μεσογείῳ καὶ τοὺς

παρὰ τὰς Ἄλπεις, ἔτι δὲ τοὺς ἐπὶ τάδε τῶν Πυρηναίων ὄρων Κελτοὺς ὀνομάζουσι, τοὺς δ' ὑπὲρ ταύτης τῆς Κελτικῆς εἰς τὰ πρὸς ἄρκτον νεύοντα μέρη παρά τε τὸν ὠκεανὸν καὶ τὸ Ἑρκύνιον ὄρος καθιδρυμένους καὶ πάντας τοὺς ἐξῆς μέχρι τῆς Σκυθίας Γαλάτας προσαγορεύουσιν· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πάλιν πάντα ταῦτα τὰ ἔθνη συλλήβδην μιᾷ προσηγορίᾳ περιλαμβάνουσιν, ὀνομάζοντες Γαλάτας ἅπαντας. [2] αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Γαλατῶν οὐ μόνον τοῖς μεγέθεσι παραπλήσιοι τοῖς ἀνδράσιν εἰσίν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀλκαῖς ἐνάμιλλοι. τὰ δὲ παιδιά παρ' αὐτοῖς ἐκ γενετῆς ὑπάρχει πολὺ κατὰ τὸ πλεῖστον· προβαίνοντα δὲ ταῖς ἡλικίαις εἰς τὸ τῶν πατέρων χρῶμα ταῖς χρόαις μετασχηματίζεται. [3] **ἀγριωτάτων δ' ὄντων τῶν ὑπὸ τὰς ἄρκτους κατοικούντων καὶ τῶν τῇ Σκυθίᾳ πλησιοχώρων, φασὶ τινὰς ἀνθρώπους ἐσθίειν, ὥσπερ καὶ τῶν Πρεττανῶν τοὺς κατοικοῦντας τὴν ὀνομαζομένην Ἴριν.** [4] διαβεβοημένης δὲ τῆς τούτων ἀλκῆς καὶ ἀγριότητος, [p.

46] φασὶ τινες ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις τοὺς τὴν Ἀσίαν ἅπαντα καταδραμόντας, ὀνομαζομένους δὲ Κιμμερίους, τούτους εἶναι, βραχὺ τοῦ χρόνου τὴν λέξιν φθείραντος ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κίμβρων προσηγορίᾳ. ζηλοῦσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ ληστεύειν ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας χώρας ἐπερχόμενοι καὶ καταφρονεῖν πάντων. [5] οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τὴν μὲν Ῥώμην ἐλόντες, τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς συλήσαντες, καὶ πολλὴν μὲν τῆς Εὐρώπης, οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες, καὶ τῶν καταπολεμηθέντων τὴν χώραν κατοικήσαντες, οἱ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιπλοκὴν Ἑλληνογαλάται κληθέντες, τὸ δὲ τελευταῖον πολλὰ καὶ μεγάλα στρατόπεδα Ῥωμαίων συντρίψαντες. [6] ἀκολούθως δὲ τῇ κατ' αὐτοὺς ἀγριότητι καὶ περὶ τὰς θυσίας ἐκτὸς ὥπως ἀσεβοῦσι· τοὺς γὰρ κακούργους κατὰ πενταετηρίδα φυλάξαντες ἀνασκολοπίζουσι τοῖς θεοῖς καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἀ

παρχῶν καθαγίζουσι, πυρὰς παμμεγέθεις κατασκευάζοντες. χ
ρῶνται δὲ καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις ὡς ἱερείοις πρὸς τὰς τῶν θεῶν
τιμὰς. τινὲς δ' αὐτῶν καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ληφθέντα ζῶα μετ
ὰ τῶν ἀνθρώπων ἀποκτείνουσιν ἢ κατακάουσιν ἢ τισιν ἄλλαις
τιμωρίαις ἀφανίζουσι. [7] γυναῖκας δ' ἔχοντες εὐειδεῖς ἤκιστ
α ταύταις προσέχουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὰς τῶν ἀρρένων ἐπιπλοκὰ
ς ἐκτόπως λυττῶσιν. εἰώθασι δ' ἐπὶ δοραῖς θηρίων χαμαὶ καθε
ύδοντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν παρακοίτοις συγκυλίεσθαι.

τὸ δὲ πάντων παραδοξότατον, τῆς ἰδίας εὐσχημοσύνης [p.
47] ἀφροντιστοῦντες τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἑτέροις εὐκόλως
προΐενται, καὶ τοῦτο αἰσχρὸν οὐχ ἡγοῦνται, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτα
ν τις αὐτῶν χαριζομένων μὴ προσδέξηται τὴν διδομένην χάριν
ἄτιμον ἡγοῦνται.

DIODORUS SICULUS LIBRARY OF HISTORY

(Book V- 32)

Loeb Classical Library edition, 1939

Το Αγγλικό Κείμενον

32 1 And now it will be useful to draw a distinction which is
unknown to many: The peoples who dwell in the interior
above Massalia, those on the slopes of the Alps, and those on
this side the Pyrenees mountains are called Celts, whereas the
peoples who are established above this land of Celtica in the
parts which stretch to the north, both along the ocean and
along the Hercynian Mountain, and all the peoples who come
after these, as far as Scythia, are known as Gauls; the Romans,

however, include all these nations together under a single name, calling them one and all Gauls.

2 The women of the Gauls are not only like the men in their great stature but they are a match for them in courage as well. Their children are usually born with grayish hair, but as they grow older the colour of their hair changes to that of their parents. 3 The most savage peoples among them are those who dwell beneath the Bears and on the borders of Scythia, and some of these, we are told, eat human beings, even as the Britons^o do who dwell on Iris, as it is called. 4 And since the valour of these peoples and their savage ways have been famed abroad, some men say that it was they who in ancient times overran all Asia and were called Cimmerians, time having p183 slightly corrupted the word into the name of Cimbrians, as they are now called. For it has been their ambition from old to plunder, invading for this purpose the lands of others, and to regard all men with contempt. 5 For they are the people who captured Rome, who plundered the sanctuary at Delphi, who levied tribute upon a large part of Europe and no small part of Asia, and settled themselves upon the lands of the peoples they had subdued in war, being called in time Greco-Gauls, because they became mixed with the Greeks, and who, as their last accomplishment, have destroyed many large Roman armies. 6 And in pursuance of their savage ways they manifest an outlandish impiety also with respect to their sacrifices; for their criminals they keep prisoner for five years and then impale in honour of the gods, dedicating them together with many other offerings of first-fruits and constructing pyres of great size. Captives also are used by them as victims for their sacrifices in honour of the

gods. Certain of them likewise slay, together with the human beings, such animals as are taken in war, or burn them or do away with them in some other vengeful fashion.

7 Although their wives are comely, they have very little to do with them, but rage with lust, in outlandish fashion, for the embraces of males. It is their practice to sleep upon the ground on the skins of wild beasts and to tumble with a catamite on each side. And the most astonishing thing of all is that p185 they feel no concern for their proper dignity, but prostitute to others without a qualm the flower of their bodies; nor do they consider this a disgraceful thing to do, but rather when anyone of them is thus approached and refuses the favour offered him, this they consider an act of dishonour.

LIDDELL & SCOTT

Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Ἴρις, -ιδος, ἡ, αιτ. Ἴριν, κλητ. Ἴρι· I. η Ἴριδα, αγγελιαφόρος των θεών, σε Ομήρ. Ιλ. II. 1. ως προσηγορικό ἴρις, ἡ, ουράνιο τόξο, ἱριδα, στον Όμηρ., όπως και στη Βίβλο, αποτελεί σημάδι προς τους ανθρώπους, δράκοντες..., ἴρισσιν ἐοικότες ἄς τε, Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων, σε Ομήρ. Ιλ. 2. κάθε είδους φωτεινός κύκλος γύρω από σώμα που λάμπει, όπως κύκλος γύρω απ' τα μάτια της ουράς του παγωνιού, σε Λουκ. 3. το φυτό Ἴριδα, σε Θεόφρ.

Ἴρις, ιδος, ἡ, acc. Ἴριν, voc. Ἴρι:—Iris, the messenger of the gods among themselves, II.8.398 (never in Od.), Hes.Th.780, etc. (Perh. fr. Fῖρις, cf.

*A. “ὠκέα Ἴρις” Il.2.786, al., Hes. l.c.;
“ὦκα δὲ Ἴρις” Il.23.198 (Pap.); possibly also
fr. *Εἴρις: Εἴρις is the name of a
ship, IG22.1611c137 (iv B.C.), but ἴρις is written
in Michel832 (Samos, iv B.C.): allegorized
as προφορικὸς λόγος and derived
from εἶρω by Stoic.2.43.)*

II. as Appellat., ἴρις, ἡ, gen.

*“ἱριδος” Thphr.CP6.11.13,
also εὖς Androm. ap. Gal.14.43, POxy.1088.34 (i
A.D.), Gp.6.8.1; acc. ἴριν Michel l.c., Plu.2.664e,
“ἱριδα” Nic.Al.406; Ep. dat. pl. ἱρισσιν (v. infr.):—
rainbow, “δράκοντες . .*

*, ἱρισσιν εὐκότες, ὥς τε Κρονίων ἐν νέφει στήριξε, τέρας
μερόπων ἀνθρώπων” Il.11.27,
cf. Arist.Mete.375a1, Epicur. Ep.2p.51U.*

*2. any bright-coloured circle surrounding another body,
as the lunar rainbow, Arist.Mete.375a18; halo of
candle, Thphr.Sign.13; round the eyes of a peacock's
tail, Luc.Dom.11; the iris of the eye, Ruf.Onom.24,
[Gal.] 14.702; also, section through the ciliary
region, Gal.UP10.2.*

3. iridescent garment, Michell.c.

*4. various species of the botanical genus iris, e.g. the
purple Iris, I. germanica or pallida,*

*“εὐάνθεμον ἴριν” AP4.1.9 (Mel.);
“τὸ ἄνθος πολλὰς ἔχει ἐν αὐτῷ ποικιλίας” Arist.Col.796
b26, cf. Plin.HN21.40; also, the white variety of it, I.
florentina, from the rhizome of which the orris-root of*

commerce is made, *Thphr.HP1.7.2, CP6.11.13, etc.*;
“ἶρις Ἰλλυρική” *Dsc.1.1, cf. Plin.HN13.14*: in this sense
some wrote it oxyt. *ἰρίς*, *ἶδος*, *Eust.391.33, Sch.Nic.l.c.*
5. a precious stone, *Plin.HN 37.136*.

Αρχαίες Πηγές:

*Georgius Choeroboscus Gramm., Prolegomena et scholia in
Theodosii Alexandrini canones isagogicos de flexione
nominum*

Page 329, line 2

Καὶ
τὰ εἰς <ρις> λήγοντα διὰ τοῦ <δος> κλίνονται, οἷον ἔρις
ἔριδος, κίθαρις
κιθάριδος, Κύπρις Κύπριδος, θοῦρις θούριδος, Ἴρις Ἰριδος
(σημαίνει δὲ
τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν καὶ τὸ τόξον τὸ γινόμενον εἰς τὸν
οὐρανόν),
χάρις χάριδος καὶ χάριτος δωρικῶς τροπῇ τοῦ <δ> εἰς τὸ <τ>,
ὅπερ καὶ
παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησε λέγεσθαι.

*Eustathius Philol., Scr. Eccl., Commentarii ad Homeri
Iliadem*

Volume 4, page 712, line 19

(v. 199) Ὅρα δὲ κάνταῦθα τὸ

«μετάγγελος», ὃ

ἐστὶν ἄγγελος, καιρίαν ἐρμηνείαν τῆς Ἰριδος. εἰπεῖν γὰρ ἐν

πρὸς ἓν, Ἰρις ἢ

ἄγγελός ἐστι παρὰ τὸ εἶρειν, ὃ δηλοῖ τὸ δηλοῖ τὸ ἀγγέλλειν.

Aristoteles et Corpus Aristotelicum Phil., De mundo (0086: 028)

“Aristotelis qui fertur libellus de mundo”, Ed. Lorimer, W.L. Paris: Les Belles Lettres, 1933.

Bekker page 393b, line 13

Ἐν τούτῳ γε μὴν νῆσοι μέγισται
τυγχάνουσιν οὔσαι δύο, Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλ-
βίων καὶ Ἰέρνη, τῶν προϊστορημένων μείζους, ὑπὲρ τοὺς Κελ-
τοὺς κείμεναι.

Aelius Herodianus et Pseudo-Herodianus Gramm., Rhet., De prosodia catholica (0087: 001)

“Grammatici Graeci, vol. 3.1”, Ed. Lentz, A.

Leipzig: Teubner, 1867, Repr. 1965.

Part+volume 3,1, page 327, line 26

* Ἔτι καὶ τὰ εἰς <νη> μονογενῇ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ <ν>

<ρ> βαρύνεται, <Ἰέρνη> νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς ταῖς

δυσμαῖς, <Ἰουέρνη>

πόλις ἐν τῷ πόντῳ τῷ Πρετανικῷ.

Pytheas Perieg., Fragmenta (1650: 001)
“Pytheas von Massalia”, Ed. Mette, H.J.
Berlin: De Gruyter, 1952.
Fragment 6a, line 19

ὃ τε γὰρ
ἱστορῶν τὴν Θούλην <Πυθέας> ἀνὴρ ψευδίστατος ἐξήτασται,
καὶ οἱ τὴν Βρεττανικὴν <καὶ> Ἰέρνην ἰδόντες οὐδὲν περὶ
τῆς Θούλης λέγουσιν, ἄλλας νήσους λέγοντες μικρὰς περὶ
τὴν Βρεττανικὴν.

Strabo Geogr., Geographica
Book 1, chapter 4, section 4, line 11

ἀλλὰ μὲν ἐκ μέσης τῆς Βρεττανικῆς οὐ πλέον
τῶν τετρακισχιλίων προελθὼν εὖροις ἂν οἰκήσιμον
ἄλλως πως (τοῦτο δ' ἂν εἴη τὸ περὶ τὴν Ἰέρνην), ὥστε
τὰ ἐπέκεινα, εἰς ἃ ἐκτοπίζει τὴν Θούλην, οὐκέτ' οἰκή-
σιμα.

Stephanus Gramm., Ethnica (epitome) (4028: 001)
“Stephan von Byzanz. Ethnika”, Ed. Meineke, A.
Berlin: Reimer, 1849, Repr. 1958.
Page 328, line 14

> τὸ

ἔθνικὸν Ἰεριχούντιος.

<Ἰέρνη> νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς.

Joannes Stobaeus Anthologus, Anthologium (2037: 001)
“*Ioannis Stobaei anthologium, 5 vols.*”, Ed. Wachsmuth, C.,
Hense, O.

Berlin: Weidmann, 1–2:1884; 3:1894; 4:1909; 5:1912, Repr. 1958.

Book 1, chapter 40, section 1, line 132

Ἐν τούτῳ γε μὴν
νῆσοι μεγάλαι τυγχάνουσιν, αἳ [τε] δύο Βρετανικαὶ λεγόμεναι [καὶ] Ἀλβιον καὶ Ἰέρνη, τῶν προϊστορημένων μείζους, ὑπὲρ Κελτοὺς κείμεναι·

Geographica Adespota (GGM), Fragmenta (2030: 001)

“*Geographi Graeci minores, vol. 2*”, Ed. Müller, K.

Paris: Didot, 1861, Repr. 1965.

Fragment 1, line 7

Τῶν δὲ Βρεττανικῶν νήσων ἡ
μεγίστη καλουμένη Ἀλβίων τὴν περίμετρον ἔχει σταδίων τρισμυρίων ἐννακισχιλίων, ἡ δὲ Ἰέρνη ἀναλόγως ταύτης μείζων*.

Hipparchus Astron., Geogr., Fragmenta geographica (1431: 002)

“The geographical fragments of Hipparchus”, Ed. Dicks, D.R.

London: Athlone Press, 1960.

Fragment 61, line 8

Strabo, 75

ἐν δὲ τοῖς ἀπέχουσι τῆς Μασσαλίας ἑξακισχιλίοις καὶ
τριακοσίοις
(οὗς ἐκεῖνος μὲν [sc. Ἴππαρχος] ἔτι Κελτοὺς ὑπολαμβάνει, ἐγὼ
δ'
οἶμαι Βρεττανοὺς εἶναι, βορειοτέρους τῆς Κελτικῆς σταδίοις
δισχι-
λίοις πεντακοσίοις) πολὺ μᾶλλον τοῦτο συμβαίνειν· ἐν δὲ ταῖς
χει-
μεριναῖς ἡμέραις ὁ ἥλιος μετεωρίζεται πήχεις ἕξ, τέτταρας δ' ἐν
τοῖς
ἀπέχουσι Μασσαλίας ἑνακισχιλίου σταδίου καὶ ἑκατόν,
ἐλάττους δὲ
τῶν τριῶν ἐν τοῖς ἐπέκεινα, οἳ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον πολὺ
ἂν εἶεν
ἀρκτικώτεροι τῆς Ἰέρνης.

*Aelius Herodianus et Pseudo-Herodianus Gramm., Rhet.,
De prosodia catholica (0087: 001)*

“Grammatici Graeci, vol. 3.1”, Ed. Lentz, A.

Leipzig: Teubner, 1867, Repr. 1965.

Part+volume 3,1, page 327, line 26

* Ἔτι καὶ τὰ εἰς <νη> μονογενῇ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ <ν>

<ρ> βαρύνεται, <Ἰέρνη> νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς ταῖς δυσμαῖς, <Ἰουέρνη>

πόλις ἐν τῷ πόντῳ τῷ Πρετανικῷ

Πηγές:

1.Pierre Grimal : Λεξικό της Ελληνικής και Ρωμαϊκής Μυθολογίας.University Studio Press.Θεσσαλονίκη 1991. (σελ 323)

2.On Line Etymology Dictionary

3.LIDDELL & SCOTT

Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

4.Θησαυρός Ελληνικής Γλώσσας (TLG)

5.Ομηρικοί Ὕμνοι .Δ.Π.Παπαδίτσας-Ελένη Λαδιά.Εστία, Αθήνα,2005. (σελ 29)

6.Ομήρου Ιλιάδα

7.Κ.Κερενύϊ: Η Μυθολογία των Ελλήνων

8.Αθανάσιου Σταγειρίτη:Ωγυγία ή Αρχαιολογία.Τόμος Β.

*Απόδοση από τον Μιχαήλ Η. Μουτζουρίδη. Εκδόσεις
Διανόηση.Αθήνα.2015 .(Απόδοση από το Πρωτότυπο του
1816) σελ. 185-186*

*9.Αθανασίου Σταγειρίτη: Ωγυγία ή Αρχαιολογία.Ε!
Έκδοσις.Β Τόμος.Ελεύθερη Σκέψις.Αθήνα.2009.(σελ 224-
225)*

*10.Ιωάν.ΣταματάκουΛεξικόν της Αρχαίας Ελληνικής
Γλώσσης.*

11.Ιχώρ: Ιρλανδία-Ο Ελληνικός Πολιτισμός του νησιού.

12.Ευαγγέλου Κ.Κοφινιώτη: Ομηρικόν Λεξικόν

*13Δανιήλου Δ.Μάγνητος: .Λεξικό Ιστορικομυθικόν &
Γεωγραφικόν*

14.Στεφ.Κουμανούδη: Λεξικόν Λατινοελληνικόν

*15.Στέφανου Βυζαντίου: Εθνικά. Μέγα Γεωγραφικόν
Λεξικόν Αρχαίων Πόλεων, Τόπων και Εθνών.*

16.Διόδωρος ο Σικελιώτης Βιβλίον 5,32.3

Απόδοση από τον Δημήτρη Συμεωνίδη